

jeg betragter det Argument som Noget, at det ikke er Frihed, man vil have, men at man, naar man har Valget, vil foretrække Lighed for Frihed og Samfundet for den Enkelte. Jeg tror slet ikke, en saadan almindelig Sætning vedkommer denne Sag; thi her er der aldeles ikke Tale om at foretrække Frihed for Lighed eller Lighed for Frihed. Derom kan forøvrigt Enhver have sin Mening, og det er ikke værd at komme dybt ind paa det; thi i saa Tilfælde vil jeg indrømme, at saa er det rimeligt — jeg siger det forøvrigt ikke i alle Tilfælde — at jeg vilde foretrække Frihed for Lighed, men det vedkommer ikke denne Sag. Det, det her er Tale om, er om lige Frihed, men ikke om Modsetningen mellem Lighed og Frihed. Paa samme Maade gaar det med den anden Udtalelse; den omfatter meget, men neppe Noget, som vedkommer Sagen her. Det er et Spørgsmaal, som, naar vi skulde udtale os om det, gaar ganske anderledes dybt, end her er Anledning til at forhandle, og om hvilket jeg er overbevist, at hverken den ærede Ordfører eller jeg vil udtale noget Bestemt i sin Almindelighed. Ligesaa lidt som jeg vil sige, at den Enkelte skal gaa forud for Samfundet, ligesaa lidt vil den ærede Ordfører, naar det kommer til Stykket, sige, at Samfundet altid skal gaa forud for den Enkelte; det vilde være det grændseløse Tyranni og Despoti, der kunde tænkes. Nei! vi ville i hvert enkelt Tilfælde forbeholde os at afgjøre, om Samfundets Krav ere saa vigtige, at den Enkelte maa finde sig i visse Indskrænkninger, som han ellers ikke skulde lide og omvendt. Derfor siger jeg, at den Slags Argumenter opfatter jeg ikke som fuldstændig alvorlig mente, men snarere som visse Klangfigurer i Taleren. Jeg haaber, at man dog baade ved Afstemningen nu og senere i Udvalget vil tage under Overveelse, om man dog ikke er kommen ind paa en gal Vej, idet man ikke har villet gaa med det ærede Medlem fra Fredensborg (Hage). Det Princip, han har udtrykt i sin § 11 er — det er min fulde Overbevisning — vel overveiet, det sande og rigtige; thi det er, Sagen set tilbunds, i Sparekassernes Lær mere, end, hvis man vilde gennemføre Principet om en dybere Adskillelse mellem Banker og Sparekasser, som pointeret af Folkethingsmanden for Kjøbenhavns 5te Valgkreds og forskjellige andre Talere

Scharling: Rige over for de Indvendinger, der dels af den ærede Ordfører, dels af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) ere fremsatte mod det Underændringsforslag, som jeg har stillet under Nr. 1, skal jeg tillade mig et Par Bemærkninger. Den ærede Ordfører fremhævede gjentagne Gange, at den Forordning, jeg havde stillet for at give Sparekassebestyrelserne fuld Frihed, at der skulde være personlige Garanter, var for lidt betydende. Jeg skjønner ikke,

at denne Indvendning kan have stor Vægt fra den ærede Ordførers Standpunkt; thi da han vil give en Dispositionsfrihed uden nogenomhelst Indskrænkning, kan det dog fra dette Standpunkt neppe være nogen meget betydelig Indvendning, at den Indskrænkning, jeg har foreslaaet, ikke rækker saa overmaade langt. Jeg skal dertil bemærke, hvad jeg allerede har fremhævet, at jeg derved har havt for Die særlig de mindre Sparekasser, som virke i en begrændset Kreds, de egentlige Sognesparekasser; det vil væsentligst kun være saadanne, der ville behøve Garanter, og kun være for dem, at Garanterne ville have Betydning, og jeg tror, at de paagældende Beboere selv bedst ville kunne bedømme, om disse Garanter er saa personlig vederhæftige, at de byde den fornødne Garanti eller ikke. Jeg tror desuden ikke, at de blive mere vederhæftige ved, at det sættes ind i Loven, at de skulde være det. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) havde den Indvendning mod dette Forslag, at det faktisk vilde komme til Anvendelse paa et meget stort Antal Sparekasser. Naar man nu er af den Formening, at de Dispositioner, der derved indskræntes, netop ere Dispositioner, som i sig selv ere rigtige, og som man ønsker, at Sparekasserne skulde indskrænke sig til, kan jeg ikke se, at der er nogen Ulykke i, at det kommer til Anvendelse paa et større Antal. Men naar det ærede Medlem særlig fremhævede det Ubillige i, at denne Bestemmelse vilde komme til Anvendelse paa de Sparekasser, der nøde særlig Tillid, og det netop i det Dieblis, hvor det viste sig, at de besadde denne Tillid, naar der paa eengang indgik meget betydelige Midler i dem, og han nævnte f. Ex., at en Bank havde en Reservesfond paa 100,000 Kr. og havde indbestaaende en Million og netop ved den Tillid, den nød, fik en betydelig Tilgang, men netop saa vilde blive ramt af denne Bestemmelse, saa skal jeg dertil bemærke for det Første, at der udrykkelig gives Frist til Marsopgjøvelsen med at skaffe en forøget Reservesfond eller en Garantikapital paa anden Maade, og dernæst at det udrykkelig bestemmes, at denne Indskrænkning kun gjælder overfor disse Nyttekomme. Der forlanges altsaa, at en Sparekasse, der har en Reservesfond, der kun svarer til en Garantikapital for en Million, og modtager nye Midler, bør vise en særlig Forsigtighed i Dispositionen over disse Midler, for hvilke der altsaa ikke gives nogen Fond, der giver virkelig Dækning for den Risiko, der løbes. Jeg kan saaledes ikke erkjende, at der heri er noget virkelig Ubilligt, navnlig naar man som jeg gaar ud fra, at det er de af mig foreslaaede Dispositioner, hvortil Sparekasserne i det Hele taget bør indskrænke sig, fordi de ere af en saadan Bestaaenhed, at de særlig egne sig til at komme til Anvendelse ved virkelige Sparekassemitidler. Naaget jeg saaledes ikke kan erkjende, at de Indvendinger, der ere fremsatt